

BARIŞ BIÇAKÇI
Bir Süre Yere Paralel Gittikten Sonra

BARIŞ BIÇAKÇI 1966'da Adana'da doğdu. Hüseyin Kıyar ve Yavuz Sarıalioglu ile birlikte Ocak 1994 ve Ekim 1997'de iki şiir kitabı yayımladı. İletişim Yayınları'nca yayımlanan diğer kitapları: *Herkes Herkesle Dostmuş Gibi* (2000), *Veciz Sözler* (2002), *Aramızdaki En Kısa Mesafe* (2003), *Bizim Büyük Çaresizliğimiz* (2004), *Baharda Yine Geliriz* (2006), *Bir Süre Yere Paralel Gittikten Sonra* (2008), *Sinek Isırıklarının Müellifi* (2011), *Seyrek Yağmur* (2016), *Kurbağalara Inanıyorum* (2016, Behçet Çelik ve Ayhan Geçgin ile birlikte), *Tarihi Kıvrıntılar* (2019), *Doğum Lekesi Gibi Bir Gülümseme* (2021).

İletişim Yayınları 1306 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 174

ISBN-13: 978-975-05-0585-0

© 2008 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1-13. Baskı 2008-2020, İstanbul

14. Baskı 2021, İstanbul

EDITÖR Murat Gültekingil

KAPAK RESİMLERİ VE TASARIMI Ali Osman Coşkun

KAPAK UYGULAMA Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Defne İpek

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 45030

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11
Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

BARIŞ BIÇAKÇI

Bir Süre Yere Paralel Gittikten Sonra

İÇİNDEKİLER

Eşkenar Cehennem.....	7
Bana Anneni Ver	15
Şimdi Beni İyi Dinle.....	17
Ufak Bir Hayat Belirtisi.....	19
Şarkının Ellerinde.....	23
Yaşlıca Bir Kadın.....	25
Bunu Sen mi Yaptın?	29
Ağrıyan Yeri Ovmak	31
Yüzeyde Kalmaya Çalışan Nanna	35
İş Makinesi.....	39
Hatırlamak Yalnız Bırakır.....	43
Konuşmuyorlar.....	47
Kaybettiren Oyun Sonları.....	53
Babamız Nerede?	57
Boşluk	63
Bir Düşünceyi İter Gibi.....	65

Karşı Komşu.....	67
Umut Gibi İnsanlar.....	71
Pazartesi Sabahı.....	73
Öyle Olsun.....	66
Cumartesi.....	81
Delirmiyorum, Yalnızca Acı Çekiyorum.....	85
Bir Roman Tasarısı.....	89
Ruhsal Çözümleme.....	91
Narlılar Köyü'nde Sessizlik.....	93
Başak Resim Yapıyor.....	97
Bir Çift Ayakkabı.....	99
Gazete Haberi.....	103
Pır Diye Havalanan Sergeler.....	107
Kapanma Vakti.....	109
Bilgi Yarışması.....	111
Belediye Otobüsünde.....	115
Kedi Bakıcısı.....	118
Deniz Gibi.....	123
Yolun Sonuna Doğru Haklı Çıktı Dostoyevski.....	127
Uygunun Yaza Açılan Kapısı.....	133
Böğürtlen Topluyorlar.....	135

Eşkenar Cehennem

Akşam yemeğinden sonra annemle bulaşıkları kaldırıyor, ortaliğı toparlıyorduk. Annem “Hiç olmazsa kadıncağının yaşlı annesi...” diye konuyu yeniden açınca, “Hayır anne!” diye bağırdım, çünkü bu saçmalığa bir son vermek gerekiyordu. “Hayır diyorum sana, hayır!” Süngeri olanca gücümle pencerenin önündeki menekşeye doğru fırlattım. Zavallı çiçek köpük içinde kaldı.

“Milletin iyilik meleği kesildin yine!”

Bir elim boğazımda sımsıkı, diğerinin ucundan yere köpük damlıyordu.

“Ama ben iyilik falan yapmak istemiyorum. Anladın mı anne!” Elimi boğazımdan çektim, yumruk yapıp şakağıma vurmaya başladım. “Anlıyor musun?” Sonra, “Öldüyse öldü!” dedim, “Kurtulmuş işte! Ben de ölsem de kurtulsam!”

Annem telaşla salon tarafını gösterip birkaç kez sus işareti yaptı, sanki salondakilerin umurundaydı; onda kesin tik olmuş artık bu hareket, babamın olduğu yeri gösterip sus işareti yapmak. Kendini toparlayınca bana yaklaştı, omzuyla şöyle bir itip menekşe saksısının arkasına düşen sünge-

ri aldı. Hiçbir şey olmamış gibi bıraktığım yerden lavaboyu ovmayı sürdürdü. Ellerinin kızarıklığının yavaş yavaş kollarına, omuzlarına, oradan da yüzüne tırmadığını görebiliyordum.

Ne yapacağımı bilemeden ayakta öylece annemin yanında durdum. Süngeri musluğun altına tutmasını, akan suyu eliyle lavabonun içinde gezdirmesini seyrettim. Mutfaktan çıktım. Çıkarırken arkamdan “Terbiyesiz, saygısız şey!” dediğini işittim. Bir şeyler daha dedi, ama söyledikleri buzdolabının üzerindeki televizyonun gürültüsüne karıştı.

Bu evde her şey böyle zaten, birbirine karışmış ve benim sürekli midem bulanıyor. Annem hayatımız güllük gülistanlıkmiş gibi başkalarının sorunlarıyla ilgileniyor, her köşesini zebanilerin tuttuğu evin cehennemliğini görmüyor. Akli fikri temizlik. Her gün iki kez eşiği siliyor, eve girerken pantolonlarımızın paçalarını kıvrımamızı istiyor. Ama zebaniler yerinde duruyor. Ağabeyimle babamın gizli anlaşmaları, kaş göz işaretleri, gülüşleri... Bana sordukları tek şey üniversite sınavına çalışıp çalışmadığım. Kaç senedir bunu soruyorlar. Hayır çalışmıyorum ve tanımadığım bir kadınla torunuymuş gibi konuşma düşüncesi beni çıldırtıyor. Üstelik torun ölü.

Annemin bir daha bu konuyu açmasına izin vermedim tabii. Her zamanki kavgalarımıza döndük: Akşamları kimlerle o kadar uzun telefon konuşmaları yapıyorum, niye ikide bir balkona çıkıyorum, yoksa sigara mı içiyorum, temizlikte niye ona yardım etmiyorum, niye ders çalışmıyorum? Hayat alıştığım ve nefret ettiğim akışını kazandı tekrar. Ev ile dershane arasında gidip gelen örümcekler... Örümcek ağı doğa harikasıymış. Bense bir tuzağa düşmüş gibi hissediyorum.

Sonra bir gün o kadını gördüm. Kızı intihar eden kadını. Bize gelmişti. Salonda, pencerenin önündeki kanepede otu-